

Βύρωνος πολλά ἐγράφησαν. 'Αλλ' ἰδοὺ ὅτι ἐρ-
χεται τώρα νὰ προσθέσῃ κάτι εἰς τὰ γραφέντα
καὶ μία ὅλως ἀνέκδοτος καὶ ἄγνωστος ἐπιστολὴ
τοῦ 'Αγγέλου θαλαμηπόλου τοῦ Βύρωνος. 'Ο
θαλαμηπόλος αὐτός, Φλέτοερ τὸ ὄνομα, τὸν
ὁποῖον ὁ ποιητὴς περιλαμβάνει εἰς τὰ πρόσωπα
τοῦ «Τσαίλδ Χάρολδ», γεωργίς ἀπὸ τὸ Νιου-
σιέδ, ὑπηρετήσε τὸν ποιητὴν ἐπὶ εἴκοσι χρόνια,
εἶχε δὲ γράψῃ ἐπιστολὴν πρὸς τὴν οἰκογένειαν
τοῦ Βύρωνος ἀνορθόγραφον καὶ ἀκατάστατον
διὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς του.

«Τῆς πρώτης μέρες τοῦ 'Απριλίου (1824)—γρά-
φει—τοῦρθε μιά ἄλλη προσβολὴ καὶ λίγη θέρμη
καὶ μοῦ ἐζήτησε τὴν 'Αγία Γραφὴ γιὰ νὰ τὴ δια-
βάσῃ. Τῆς 10 τ' 'Απριλίου ἡ 'Εξοχότης του εἶχε
δυνατὸν πόνο στὰ κόκαλα, ἀλλὰ δὲν παράτησε
τὸν καθημερινό του περίπατο στὸ ἄλλογο. Ἰδρωσε
πολὺ καὶ ἐγύρισε σπῆτι μὲ θέρμη.»

'Ο θαλαμηπόλος ἐσύστησεν εἰς τὸν ποιητὴν
νὰ κλέσουν ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον τὴν δοκτωρα
Θωμμά(;) ἀλλ' ὁ ποιητὴς τὸ ἀπέκρουσεν :

«—'Όσο νὰ ἐρθῇ ὁ γιατρὸς ὀγδοῇντα μίλια
μακριὰ ἢ θὰ πεθάνω ἢ θὰ γίνω καλά.» 'Αλλὰ
ἐπὶ τέλους ἐδέχθη : — «Καλά, κῆμε ὅπως θέλεις,
ξόδευσέ ὅσα ὅσα γιὰ νὰ ἰδῶ τὶ τρέχει.»

Τέσσαρες ἰατροὶ Ἰταλοὶ προσεκλήθησαν ἀμέ-
σως, φθάσαντες τὴν 17 'Απριλίου, δύο ἡμέρας
πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ποιητοῦ, συνέστησαν δὲ
ἀφαιμάξιν, κατὰ τὴν τότε καὶ πολὺ βραδύτερον
ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν. 'Ετῆραν ὁ αὐτὸ οὐγγίως

(65 δράμια περίπου) αἷμα ἀπὸ τὸν βραχίονα τοῦ
ποιητοῦ.

«Εἶδα—γράφει ὁ Φλέτοερ—τὸ αἷμα του νὰ
τρέχῃ τόσο φλογισμένο, ποῦ σιτῆς ὀχτὼ οὐγγίες
δὲν ἦταν παρὰ μονάχα μισὴ οὐγγία σωστὸ αἷμα...
'Επειτα τοῦ ἤρθε ντελίριο καὶ τὴν ἄλλῃ μέρα,
σιτῆς 18 τ' 'Απριλίου, ὁ ἀφέντης μου ἐφαινόταν
πῶς ἔλυνε σιγὰ σιγὰ... Τοῦ ἤρθε πάλι ντε-
λίριο καὶ ἔπειτα ἐγύρισε καὶ μοῦ εἶπε : «—Θὰ πᾶς
στὴ γυναῖκα μου καὶ θὰ τῆς πῆς...» 'Αλλὰ δὲν
ἐκατάφερε νὰ πῇ περισσότερα... Σὲ λίγο ἄρχισε
πάλι νὰ μοῦ μιλῇ γρήγορα, μὰ πολὺ σιγὰ· δὲν
μποροῦσα νὰ ξεχωρίσω τὴ μία λέξι ἀπὸ τὴν ἄλλη.
'Ακουσα μονάχα : «—'Ελπίζω νὰ ἐκατάλαβες τι
σοῦ εἶπα.» Τότε ἐ,ὠ τοῦ εἶπα : «—Λόρδε μου,
δὲν ἐκατάλαβα τί νὰ πῶ»

«'Εκεῖνος μὲ μεγάλῃ σύγχυσι μοῦ εἶπε : «—'Αν
δὲν μὲ κατάλαβες, εἶνε ἀργὰ πλέον.» Καὶ μὲ σβυ-
σμένη φωνή : «Λυποῦμαι, Φλέτοερ, ποῦ δὲν μὲ
κατάλαβες· θὰ προσπαθῶ νὰ σὲ κάμω νὰ κα-
ταλάβῃς.»

«'Ησαν αὐτὰ τὰ τελευταῖα του λόγια. 'Ο
λόρδος μου ἐξεψύχησε ἥσυχα, χωρὶς στεναγμὸ καὶ
χωρὶς ἀνασασμό.»

'Ο Φλέτοερ εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς 'Αγγλίαν καὶ
μετῆρχετο τὸν παντοπώλην εἰς τὸ Λονδῖνον διὰ
κάμποσα χρόνια, ἀλλὰ ἐχρεωκόπησε καὶ ἐξοῦσε
τὰ τελευταῖα του χρόνια μὲ μικρὰν σύνταξιν χο-
ρηγομένην ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ Βύρωνος.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΓΥΠΑ

Πρόοδος :

ΚΑΤΑΦΘΑΝΕΙ τὸ τραμ. Εἰς ἓνα κάθισμα,
ἀπρὸ παρρηγωνίσθη ἀρεσιμανίως πρὸς τοὺς εἰσερ-
χόμενους, ξαπλώνεται ἐν μεिरάκιον. Εἰσέρχεται
καθυστερήσασα, μία γυνὴ, μετὰ κόπου σιτηρίζου-
μένη εἰς ἓνα μπαστοῦνι. 'Αναζητεῖ κάθισμα. Τὰ
βλέπει κατελημμένα ὅλα, μὲ βλέμμα περίλυπον.
Τὴν κυττάζει καὶ τὸ μεिरάκιον καὶ κάμνει μίαν
κίνησιν. Θὰ σηκωθῇ νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν
ἐξηντηλημένην γυναῖκα τὸ κάθισμά του, — ὅπως
ἐγίνετο δὲ εἰς παλαιότερα χρόνια.

Καὶ τὸ μεिरάκιον τοποθετεῖται . . . ἀνα-
παυτικώτερα, θέτον τὸ ἓνα πόδι ἐπάνω εἰς τὸ
ἄλλο.

★

Εἰς τὸ καφενεῖον. Τὸ γκαρσόνι σᾶς περιβρίει,
βουτώντας τὸ δάκτυλο εἰς τὸ ποτήρι. Σᾶς ἀρ-
πάξει τὸ κάθισμα, ποῦ ἀκουμπᾶτε τὰ πόδια,
αἰφνιδιστικῶς, χωρὶς νὰ σᾶς ζητήσῃ τὴν ἄδειαν.
'Εν τούτοις τοῦ ἀφήνετε πουργιμποῦάρ.

Τὸ ἐνθουλακόνει, σᾶς κυττάζει βλοσυρῶς καὶ
σᾶς γυρίζει τὴν ράχι . . .

★

'Αγοράζεται ἐν ἐβδομηχδιατὸν περιοδικόν,
ἀπὸ τὴν ἑκατοντάδα ποῦ ἐκδίδονται. 'Ερευνᾶτε
νὰ εὑρετε κατὶ σοβαρὸν ἢ ἐξυπνον, κατὶ νὰ μά-
θητε, κατὶ νὰ σᾶς τέρψῃ, ὅπως ἄλλοτε. Καί,
ἐὰν ἔχετε ὑπομονήν, διαβάσετε :

Τραγουδάκια, ἀτυνομικὰς περιπετείας,
σκανδαλῶδη διηγήματα, μικρὰ μυστικά, δια-
γωνισμοὺς καλλονῆς. 'Εχει καὶ εἰκόνας : Κνή-
μας γυμνὰς, φιλιὰ προκλητικά.

'Η συνέχεις εἰς τὰ ἴδια περιοδικά. . .

★

Βαδίζετε εἰς τὸν δρόμον, σκεπόμενος πῶς
θὰ ἐξομαλύνετε μίαν ὑπόθεσίν σας. Κάποιος
βιαστικὸς πέφτει ἐπάνω σας καὶ σᾶς ξενυχιά-
ζει κυριολεκτικῶς. 'Εκπληκτος πρὸ τῆς βόμβας
αὐτῆς, μόλις συγκρατῶν τὸν πόνον, τὸν κυττά-
ζετε. Αὐτὸς ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του, γελᾷ
μὲ τὸ πάθημά σας, θεωρεῖ περιττὸν νὰ σᾶς
ἐξευμενίσῃ μὲ μίαν ἔστω λέξιν, καὶ ἐξαφανί-
ται διὰ νὰ κάμῃ παρακκάτω τὰ... ἴδια καὶ χειρό-
τερα.

★

Πέρνετε τὸ ὀρεκτικόν σας, ἐνῶ θαυμάζετε

τά μάτια διερχομένης δεσποινίδος. Εἰς τὸ ὑπάρ-
χον μοναδικὸν κάθισμα τοῦ τραπεζιοῦ σὰς ἐν-
θρονίζεται εἰς ἄγνωστος κύριος. Δὲν ὁμιλεῖ ὁ ἀ-
πρόσκλητος σύντροφός σας. Σὰς κυττάζει μόνον
σὺν τῷ σῆς λέγει: « Ἀκόμα κάθεται, ἀφοῦ ἦλθιν
ἐγὼ νὰ καθίσω; » Ὁ κύριος αὐτὸς φορεῖ ἐπανω-
φόρι με ζώνην, γκέτες, γάντια καὶ φέρει μονόκλ.
Μόνον εὐγένειαν δὲν φέρει μαζί του. Τὴν ἀφῆ-
κεν εἰς τὸ πατρογονικόν του σπῆτι, ποῦ σώζε-
ται σὲ κάποιο στενοσόκκο τῆς Πλάκας.

*

Ἐξέρχονται τὰ πλήθη ἀπὸ τὸν κινηματο-
γραφον. Κυριαρχοῦν αἱ κυρίες, μῦρα ἀποπνέου-
σαι, ἀκτινοβολοῦσαι ἀπὸ ἀδάμαντας. Καὶ δια-
μείβονται διάλογοι. Ἰδοὺ ἓνας:

— Ἐυτακτο δοῦμα. Δὲν βρίσκεις, πῶς μοῦ
ἔμεινε στὴ ψυχὴ ἡ Μενικέλι!

— Ἀμ' ὁ Κολός; Εἶδες μάτι; Καὶ τί θερμὰ ποῦ
τὴν ἀγκάλιαζε! Τί γλυκὰ ποῦ ἐφιλιούντο. Βλέ-
πει κανεὶς κάτι μοντέλα στὸ σινεμά!

— Ἀλήθεια, τρέλλα. Ἀπόψε ἔμεινα, πῶς
νὰ βουκαλίσω τὸν ἐραστήν μου.

— Καὶ ἐγώ, πῶς νὰ κοροϊδεύω τὸν ἄνδρα
μου

Ἐνα ξαφνικὸ ξεροβόρι, ἐσκόρπισε στὸ δρόμο
τὰ τελευταῖα λόγια...

Ὁ νεόπλουτος.

Γηγενὴς τῆς Βλασσαροῦς ὁ κ. Νώντας
Μάπας διεδέχθη τὸν πατέρα του, μικρομπικκά-
λην τῆς γειτονίας.

Διαρκῶς παρεπινοεῖτο ὅτι « δὲν μπορούσε νὰ
τὰ βγάλῃ πέρα ». Λαθροχειροῖσι εἰς τὴν πλά-
στιγγα ἐγένοντο, ἀλλὰ κεσάτι διαρκῶς εἶχεν.

Ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα τοῦ παγκοσμίου πο-
λέμου. Καὶ ἄνοιξεν ἡ τύχη του καὶ μία πόρτα
μετ' ὀλίγον ἀκόμη διὰ τὴν πελατεῖάν του,
ἥτις ὁλονὲν ἐπληθύνετο. Πρὶν λήξῃ ὁ πόλεμος
εἶχε γίνῃ πλούσιος Ὁ ἀίσχροκέρδεια εὗρεν ἐν
τῷ προσώπῳ του τὸν ἀναιδέστερον ἀντιπρόσω-
πον. Καὶ ἐγένιν ἀπὸ μικρομπικκάλης, κύριος.
Ἐκλείσε τὸ μαγαζί, τὸ ὅποτον ἦτο ἡ παγὶς
ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐπιπταν οἱ ἀτυχεῖς γείτονες,
καρπὰ προμηθεύμενοι ὅσα κυρὰ ἐπρομηθεύετο
αὐτὸς ἀπὸ ἀπαικν ἀποθήκην. Μετεκομίσθη εἰς
κεντρικὴν συνοικίαν μετὰ τῆς εὐτραφούς συμβί-
ου — τέκνα δὲν εἶχεν ἀτυχῶς διὰ νὰ μεταβιβάσῃ
τὸ οἰκόσημόν του — ἤνοιξεν σχολόν, καὶ ἐδέ-
χετο.

Τὰς πρώτας ἡμέρας δὲν ἐπήγαγε κανεὶς.
Ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ἐπισκίψεις πρὸς μερικὰ
ἄγνωστα, ἀλλ' ἐπίσημα πρόσωπα, καὶ τὸ σπῆ-
τι του ἐγένιν ἀμέσως γνωστόν. Ἐπῆγαγεν εἰς
θέατρα, συνκυλίας — τοὺς κινηματογράφους δὲν

κατεδέχετο — εἰς καλλιτεχνικὰς ἐκθέσεις.
Ἠγόραζεν ἔργα ἀπὸ αὐτὰς, διὰ νὰ γραφῇ τὸ
ὄνομά του εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Ἐν ἀπόγευμα — ἡμέραν ὑποδοχῆς — κά-
ποιος συνάδελφος ἐν πλούτῳ ἐθαύμαζε τὸ
σχολόν του. Ἰδίως τὸν ἐνεθουσίασε ἕνας πίναξ
ζωγραφικῆς. Ἠρώτησε ποῦ τὸν ἠγόρασε, διὰ
νὰ σπεύσῃ νὰ ἀγοράσῃ καὶ αὐτὸς ὁμοίον. Ἀλλὰ
παρεμβαίνει εἷς νεαρὸς μονελοφορῶν.

— Ὡ(ρ)αῖον ἐ(ρ) γον λέγει, μονδέλλο, τί-
νος ζωγράφου νὰ εἶναι;

Καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸν πίνακα, ἀλλὰ δὲν
κινώρθωσε νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ὄνομα. Καὶ ὁ οἰκο-
δεσπότης θωπεύων τὴν προτεταγμένην γαστέρα
του, ἀνκρῶνεν χαμογελῶν...

— Τί κυττάζεις τὸ πανί; Τοῦτο νὰ κυτ-
τάξῃς...

Καὶ περιέβαλε φιλοστόργως διὰ βλέμματος
ὑπερηφάνου τὴν κορνίζαν.

— Εἶδες ποτέ σου τέτοια πλούσια κορνίζα;
Μεγχεῖτο! Ἀνγκάσθηκα καὶ πῆρα καὶ τὸ
μέσα, τὸ πανί. Χαλάλι του!

— Πραγματικῶς, προσέθηκεν ὁ μονελοφο-
ρῶν. Στὺλ Λουὶ Κατούρξ.

— Ἀσχημο ὄνομα, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ!
Πῆρα μιά φορά, συνεπλήρωσεν κομπορημο-
ῶν ὁ νεόπλουτος, τελείως εὐχαριστημένος ἀπὸ
τὸ... πλάσιον τοῦ ἔργου.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Τεχνικὰ δεμένο μέσα σὲ καθαρὸ Βενέτικο
χρυσάφι, τὸ πολύτιμο πετράδι εὐγενικὰ στόλι-
ζε τὸ κρινόλευκο δάκτυλο μιᾶς ἀρχαῖωνι-
σμένης.

Ἡ κόρη μετ' ἀγάπῃ τῷ φερνε στὰ χεῖλη της
ὅταν δὲν εἶχε τὸν καλὸ της, ποῦ τῆς τῶδωσε,
κοντὰ της νὰ τὸν φιλῇ καὶ ἄλλαζε κρυφὰ κου-
βέντες ἢ καρδιά της μετ' ἰσοῦ καὶ τιμημένο
σύμβολο, ἐνῷ ἡ ἀπαλὴς τοῦ πετραδιοῦ λάμψος
τῆς χαίδευεν τὴ σκέψιν μετ' ὁ προμύνημα μιᾶς
χαρκαγῆς ὁλόφωτης καὶ νέας. Κ' ἔφερνε γλυκὰ
τὸ ὠραῖο της κεφάλι ἀκολουθώντας τ' ἀνθι-
σμένο μονοπάτι τῶν λογισμῶν τῆς ἀγάπης καὶ
ἡ μακρὸς βλεφαρίδες της μέσα σὲ ρεμβασμό,
ἀπαλὰ σκέπαζαν τὸ παρθενικὸ πέλαγος τῶν ὀ-
νείρων της.

Κι' ὅταν ἐκεῖνος ξαγνάντευε ἀπὸ μακρὰ
τὸ ἰδανικὸ κορίτσι, πετοῦς εὐτυχισμένο στὴν
ἀγκυλιά του καὶ μετ' ἁλτρεῖα τοῦδινε τὰ ὁλό-
δρυσά της χεῖλη — μπουμποῦκι τ' Ἀπριλιοῦ.